

Beatris Serediuc

DONNATELA

roman

POLIROM
2022

E greu de redat ce s-a întâmplat între Iuliana Topală și Ionuț, dar ca să înțelegi e nevoie să-ți povestesc câteva despre Iuliana. De când mi-o aminteam, era cunoscută drept bolânda cartierului. Nu vorbesc de o nebună de legat, ca mama Veronicăi Strate, care uneori o pornea goală pușcă pe străzi, sau de o psihopată ca Iliuță, vecinul nostru de la 4, internat la nebuni în vara aia. Iuliana era lucidă, stăpână pe gesturile ei și stabilă emoțional, însă complet șuie și destul de imprevizibilă. Privind înapoi, îmi dau seama că întreg cartierul o taxa pentru că era cochetă, independentă și singură, iar asta nu era permis în lumea noastră. O femeie avea nevoie de un bărbat, fie el și un bleomb, care să o însoțească precum o umbră, dacă nu aievea, măcar în conversațiile cu ceilalți. „Bărbatu-miu nu spală vasele“, „lu' bărbatu-miu nu-i plac sarmalele“. Așa dădea bine în cartier și-așa era filmul pentru toate femeile de aici.

După întâmplarea cu Ionuț, m-am întrebat care era diferența dintre Iuliana și mătușă-mea, care era bârfită, dar respectată nu doar de întreg cartierul, ci de oricine intra în contact cu ea. Iuliana era mai tânără cu cel puțin 10 ani și firea ei deschisă o făcea mai abordabilă față de Florentina, care era etern zburlită și la propriu, și la figurat. În plus, Florentinei nu-i plăcea singurătatea și se

folosea de bărbați ca de fixativul cel de toate zilele. Erau utili doar când își duceau la îndeplinire sarcinile trasate tot de ea, chiar și Doru, de care fusese (și suspectam că încă era) amorezată de-adevăratelea, singurul la care se uita într-un fel diferit, ca și cum ar fi vrut să-l înghe-suie printr-un colț numai ca să nu se vadă că-l sorbea din priviri. Nu, mătușă-mea nu-și pierdea capul, aștepta momentele intime pentru asta. Iuliana Topală lăsa impresia că se îndrăgostea ușor și nu prea era stăpână pe situație. Își purta părul în coadă pe-o parte, se îmbrăca în tricouri colorate și fuste înflorate. Avea aerul mereu proaspăt și hippie, de fată tânără scăpată de-acasă, și, vorbăreață nevoie mare, stătea la povești cu oricine i se ivera în cale. Mătușă-mea, în schimb, își purta imitațiile de leopard și șarpe, coama de leoaică și rujul roșu conturat peste buze ca o *femme fatale*, complet conștientă de privirile care o urmăreau peste tot. Nu discuta decât cu clienții și își alegea atent invitații la cafea. Cele două se evitau de la povestea cu accidentul lui Bondi, dar se bârfeau cu spor în fața audienței împărțite din cartier. Lenuța fusese o vreme apropiata amândurora, însă de la accidentul lui Bondi fusese nevoită să ia partea uneia dintre ele și se hotărâse pentru mătușă-mea. Mulți țineau partea mătușă-mii, căci influența ei în cartier era evidentă. Însă aceiași oameni nu se dădeau în lături de la o bârfă bună atunci când Iuliana îi prindea pe la colțuri de scară sau veneau să cumpere țigări de la chioșcul ei. Așa a început Ionuț să pălăvrăgească cu ea, luând țigări pe datorie. Pentru că era din familie și putea să-i furnizeze informații despre dușmana ei, Iuliana a-nceput să fie foarte generoasă cu el și în curând Ionuț avea o listă pe caietul de datorii al Iulianei, lungă ca un cârnaț de Crăciun.

În seara cu așa-zisa tâlhărie, Ionuț era destul de beat deja când a ajuns la chioșc, iar Iuliana închisese. După ce a rugat-o să-i dea drumul înăuntru, versiunea lui în legătură cu ce s-a întâmplat mai departe a sunat așa: Iuliana îi face ochi dulci, ca de obicei, se fâțâie prin fața lui în fustă mini, atmosfera se încinge în spațiul strâmt al chioșcului, el vrea să înșface o sticlă de whisky, dar ea protestează, „Ești beat turtă, nu vezi că nu te poți ține pe picioare?“, Ionuț încearcă cu vorba bună și dă s-o sărute, Iuliana îl înjură și-l îmbrânțește, „Pizda mă-tii de bețivan, pleacă de-aici, crezi că eu mă pupăcesc cu oricine vrea să pună stăpânire pe chioșc, parcă ești mătușă-ta, da' ce crezi că io-s fraieru' de frate-miu?“, apoi îl mozoleşte de numai, Ionuț o apucă de buca stângă, Iuliana se enervează pe el, „Ieși afară, măgarule!“, Ionuț se enervează și el, îi smulge Iulianei sticla de whisky din mână, Iuliana îi trage o palmă, Ionuț o îmbrânțește ușor, cât să apuce să deschidă sertarul, ia banii de acolo și se tirează.

După povestea asta, m-au marcat două lucruri: 1) frate-miu Ionuț devenise dezirabil pentru fetele din cartier și eu nu-mi dădeam seama când se întâmplase asta. De la băiatul murdar, plin de bube și cucuie, care dezmembra orice aparat găsea în cale, la tipul înalt care apuca femeile cartierului de fund, se bețivănea și era închis pentru tâlhărie. Parcă trecerea fusese prea bruscă și nu-mi dădeam seama cum se putuse întâmpla atât de repede și chiar sub nasul meu. Și 2) existau deseori două versiuni ale unei singure povești, iar chestia asta mă confuza teribil. Atunci, și taică-miu avea dreptatea lui uneori și era posibil ca maică-mea și mătușă-mea, în cărdășia lor muie-rească, să nu fie cele mai mari tute în viață? Nu puteam să admit una ca asta. Iar Ionuț fusese mereu o bătaie de

cap pentru toată lumea din jur, cum puteam fi sigură că ce-mi povestea se întâmplase aievea? Poate chiar o prinsese pe Iuliana de fund într-un moment în care ea nu-și dorea nicidecum asta, iar eu știam ce neplăcut poate fi. Lucrurile s-au lămurit de la sine puțin mai târziu, când a devenit evident faptul că Iuliana era complet amorezată de adolescentul Ionuț și viceversa. Din momentul în care numele lor au început să fie menționate împreună, au stârnit cele mai aprinse discuții în cartier, în special legate de diferența scandaloasă de vârstă, cu Iuliana fiind cu aproape 10 ani mai mare și Ionuț de-abia ieșit dintr-o pubertate târzie. Ca să revin la ziua acordării premiilor, eu nu știam ce să mai cred, deși suspectam deja că Ionuț are dreptate și conflictul fusese iscat mai degrabă de pasiunea dintre cei doi decât de apucăturile de hoț ale lui frate-miu.

După festivitatea de premiere am mers cu Florentina acasă. Conducea un BMW nou, un ursuleț, în care avea mai puține icoane și care, se aflase recent în cartier, fusese achiziționat din Germania de nimeni altul decât Bondi. Și iată un nou motiv de ceartă între Florentina și Doru. Bondi, mare mafirot de cartier și aiurit nevoie mare, nu se dădea deloc dispărut și se înșuruba în viața ei ba cu un scandal, ba cu ajutorul dat la achiziționarea unei noi mașini, ba cu un „bisnis bun“ (pe care mătușă-mea rar îl refuza). Pe drum, Florentina, cu o mână pe volan și alta sprijinind în două degete țigara, mi s-a plâns de Robi ca unui adult, cu vocea aceea de vorbit serios cu care îi aborda pe ai mei atunci când începea o criză, pițigăiată și plină de importanță, de parcă ar fi ținut un discurs de o însemnătate capitală. Asta era o noutate absolută, pentru că Florentina mă tratase întotdeauna ca pe o mucoasă, ca pe unul dintre copii, dar

am înțeles în curând că urmărea ceva. M-am bucurat când am ajuns în dreptul blocului nostru, însă ea, în loc să oprească mașina și să mă lase în fața scării, a continuat să conducă și să-mi expună situația, ceea ce mă făcea să mă simt de parcă eram părtașă la o mărturisire intimă. Părea că, de-o vreme, Robi făcea pișu în pat și mai lua și note foarte proaste la învățătură. Deși mă gândeam la cum aș putea să-mi cimentez urechile temporar ca să nu aud partea cu pișatul, faptul că Robi nu mai învăța bine mi-a stârnit interesul. Nu era posibil, sigur Florentina se înșela: ca toți adulții din familia noastră, era preocupată mai mult de magazin și de telenovelele cartierului decât de notele noastre. Trebuia să fie o greșală la mijloc. Robi citise *Aventurile lui Huckleberry Finn*, *David Copperfield* și *Singur pe lume* înaintea mea și, deși era cu câțiva ani mai mic, își făcea toate temele la timp și n-avusese niciodată vreo problemă cu matematica. I-am promis Florentinei că am să vorbesc cu el și am să-l ajut la lecții, apoi am coborât din mașină amețită de cap, de la fumul de țigară și condusul concentric al mătușă-mii în jurul blocului. La colț, Iuliana mânca semințe cu maică-sa lui Răzvi și m-a salutat de la depărtare ridicând capul și zâmbind ușor. Nu părea deprimată după pipăielile inoportune și așa-zisul jaf al lui Ionuț. Dar nici frate-miu nu era îngerașul cartierului, iar Robi se transforma într-un prostălău pișălcos. Nu mai știam ce să cred. Acasă nu era nimeni și mi-am dorit ca Ionuț să nu mai fie adolescent, ci puradelul enervant care făcea mișto de mine cu orice ocazie și de care nu aveam loc în cameră. Coronița mi se flecise, dar am atârnat-o cu grijă alături de singurul tablou din cameră, un goblen cu o Madonnă destul de strâmbă (cântăreața pop, nu Fecioara Maria).

Apoi am căzut într-un somn adânc, din care nu m-am mai trezit până a doua zi dimineață. Eram singură din nou, soarele de iunie invadea ferestrele și-n dezordinea din cameră era ceva schimbat. Ai mei lăsaseră un bilet pe masa din bucătărie.

Donița dağă

Ai oă în frigii și 10 lei pe masă.

Te pupă mami și cu tati

Cei 10 lei dispăruseră, așa că am presupus că Ionuț era liber și trecuse pe acasă.